עין משפמ גר מצוה

 ל) ערכין יג., ב) ג"ו שם:
 פסחים לו. מגילת תענית
 פרק ל, ב) ג'י רש"י דחד,
 ז"ק, ה) דדרשיון ממלבד איפכא דעולת הבקר קדמה לכך נראה כו'. ל"ק, ו) מלבד כמיב כדכמיב. ל"ה. ו) והבוחר לחיב כוכנהיב. כי ק, ז) היה רש"ק אשר לעולמן, מ) גיי רש"ק בדיעבד וגי' ל"ק בכך ניחא, מ) מהעולה שאין. ל"ק, בדיעבד וג'י ליק בכך ניחם, ש) מהטעלה שאין, לייק, י) בהקטרה. ל"ק, כ" סיינו ופר שני מקח למטאח דלא מ) ל"ק, כ) דימוחר הפסח דמו. ל"ק, ש) והא דמוקי לה דמו. ל"ק, ש) והא דמוקי לה בחטאת כו'. נ"ק, ע) נ"א אפילו מדרבנן אמאי אסורין ליזרק ופסלינן להו,

תורה אור השלם צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתְּ אֲלַהֶם אֶת קֶרבְּנִי לַחְמִי לְאָשִׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תַּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: במדבו כח ב י. 2. והיה לכם למשמרת עד אַרְבָּעָה עָשָׁר יוֹם לַחֹבֶּשׁ הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים:

הגהות הב"ח רש"י ד״ה ושמע מינה (6) וכו' דשבת קדוש:

מוסף רש"י תמידין ומוספין טובא הוו. קס"ד כדי לשנת ולשני ימים טונים דווקה קאמר, דלהכי בעינן ששה שאם יכאו יחד שנת ושני ימים טונים של ר"ה ולה ולשני ינוים עובים ידו קאמר, דלהכי בעינן ש שאם יבאו יחד שבת ו ימים טובים של ר"ה יוכלו לבקר יהו להם משמות עוברנו גו מזומניס (ערכין יג.). ימים קודם שחי בעינן ששה לעולם דבשעת חינוך נתנו שם ששה, שיהיו מצוקרין ד' ימים קודם לכן ונטלו יום זנים מחתיהם ויבחרום. ביום שני נטלו שנים מן הארבעה ואותן שנתבקרו ונתנו שם יום רחשון רחויים ליום רביעי ואותן שניתנו בשני ראויין בחמישי, וכן חוזרין חלילה לעולם, ונמלאו כל התמידים לעולם, ונמלאו כל הנשחטין מבוקרין ד' ימים קודם שחיטה עם יום הביקור ויום השחיטה כך שמעתי. ויוש הא לה לה לה לה דמי קודם שמיטה עם יום הביקור
ויום השמיטה כך שמעתי.
וקשיא לי הא לא דמי
לארבעה ימים דפסח דביקורו
בעשור ושחיטתו בי״ד הרי
ארבעה ימים לבד מיום ארבעה ימים לבד מיום השחיטה, ולכך נראה בעיני דשמונה ניתנו שם ביום חינוך יששה דקתני במתני' הכי ושמע איו פוחמיו כלומר שאפילו כשיטלו השנים בכל יום נשתיירו שם ששם שבכל יום נשתיירו שם ששם שבכל יום נשתיירו שם ששם מבוקרין ולאחר כך קודם הלילה יבקרו שנים ויתנו שם, והגיך הואיל וליתנהו אכתי בשעם נטילת השנים אלתי בשעם נטילת השנים לל קסשיב להו, ל"א סימנול בעלמא דכי היכי דכי מקלעי שבת ור"ה גבי הדדי מיכקר ההוא דשלישי בשבת בע"ש, דהא לא מלו קודם היום לילך ולבקש טלה ולבקרו השתא הוי ארבעה ימים קודם שחיטה, הכי נמי לעולם בעינן ד' ימים קודם שחיטה

אלא פשיטא דלית ליה. אלא או לתמידין או למוספין: מבוקרים. בלא מום שלריך לבודקן שלא יהא בהן מום ארבעה ימים קודם לשחיטה ולהכי לריכין ששה שתא יארעו שני ימים טובים של ראש השנה בחמישי בשבת וילטרכו בכל יום שנים: כדי לשבת ולשני ימים טובים של ראש השנה. אם אירעו ביחד שיהא

כדי להקריב שני תמידין ליום: אילימא דאית להו. כבשים הרבה: ממידין ומוספין עובא הוו. ועשרים ותרתי טלאים בעינן ד) וותיהוי ששה לתמידין ושם עשרה למוספין]: ושמע מינה המידין עדיפי. דלח חמרינן יקריב הארבעה בשבת לתמידין . ולמוספין ויבטל תמידין ג] יום טוב שני של ראש השנה אלמא תמידין דיום שני עדיפי ממוספי שבת ואע"פ שמוספי שבת מקודש הן (d) ושבת קדוש מיוס טוב: לעולם דחית ליה. לתמידין ומוספין והאי דלא נקט אלא תמידין משום ד] דבמבוקרין ארבעה ימים קודם שחיטה קאמר לממידין הוא דבעינן ביקור ארבעה ימים אבל מוספין לה: שמירה שמירה לגזירה שוה. מה פסח מבוקר ד' ימים דמקחו מבעשור ושחיטתו בי"ד אף תמיד טעון ביקור ד' ימים: דהאיכא לפרא דחד בשבתה. דבשלמה דבין הערבים ודיום שני ושלישי איכא למימר שיחזר ביום ראשון אחר טלאים מבוקרים ארבעה ימים קודם אלא במולאי שבת לא יכול לחזר ומה יקריב לבוקר. והא דנקט חד בשבת היינו כי הוי ראש השנה חמישי וששי והוא הדין נמי אי הוי ראש השנה

והאיכא לפרא דשלישי בשבת: דפניא הערבים של ערב שבת קאמר דליהוו ששה. והוא הדין דמני למיפרך דפניא דמעלי יומא טבא היכי דהוי ראש השנה חמישי וששי: דלבסר דמקריב. ממיד של בין הערבים קאמרינן דליהוו שש:

העולה והשתח ליפרוך ממתניתין הן הי דדרשה מהה חיפכה דעולת הבקר קדמה ברישא לכך נראה לפרש דמהכא לא נפקא לן אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי ומהתם נפקא לן עבודת דם דכתיב תעשו משמע עשיית הדם ופ׳ הגוזל [קמא](ב״ק קיא.) אינטריך לאיתויי האי קרא דהא לא כתיב אלא הקטרה אשה ריח

ניחוח קמי תמיד ודלמא הקטרת מוסף הדמה ועשיות בתר ו) ו] הכי (מלבד איכתיבו) כדכתיב (במדבר כח) מלבד עולת יי התמיד תעשו את אלה תימה למה לי קרא דתמיד קודם למוסף תיפוח לי' דתדיר חודם דאע"ג דהדמי בהרא אמרינו בזבחים (ד' פט.) דמוספי חודש קדמי למוספי ראש השנה אע"ג דכתי' מלבד עולת החדש לבסוף ואי מיפסיל חי ביולא ניחא ובסמוך נפקא דלא מיפסיל וי"ל דהיא גופה שמעינן שי מה עולה שחין לחחר אף על גב דכתיב מלבד לבסוף והא דאמרינן בריש כל התדיר (זכחים דף פט:) יכול יהא חטאת קודמת למעשה עולה משום דכחיב ועשה את האחד חנואת ואת האחד נוולה ח"ל ותר שני בן בקר תקח לחטאת יכול תהא עולה קודמת לכל מעשיה ת"ל ועשה וגו' הא כילד דם חטאת קודם לדם עולה מפני שמרנים אברי עולה קודמין לחטאת מפני שכולה כליל אלמא בעי לאקדומי אפי׳ י' מהקטרה אע״ג דכתיב ועשה דלא משמע אלא עשיית הדם לאו מילתא היא דכיון דגלי גבי תמידין הוא הדין נמי התם אי נמי מוהקריב את אשר לחטאת ראשונה הוה קא דריש

דמיניה דרשינן (זבחים דף 1.5) זה בנה אב כל החטאות קודמות לעולה בראשון ושני מלי למיפרך אי נמי אי לאו ⁹ קרא ה"א מאי דבעי בהקטרה מקדים ברישא וחימה דמעלי שבהא. דקא סלקא דעתך דקודם שהקריב חמיד של בין למה לי קרא דהעולה בלא האי קרא נמי תיפוק לי מיוקדם דבר שנאמר בו בבקר מדבר שלא נאמר בו אלא ביום דמשמע בעילומו של יום דמיניה שמעינן בפרק תמיד נשחט (פסחים נח.) דמוספין קרבי עד שש והכי אמרינן פרק אמר להם הממונה (יומא דף לג:) קטורת קודם

לאברים יוקדם דבר שנאמר בו בבקר גבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בבקר וי"ל אהא לא קשיא מידי דאי לאו העולה הוה דרשינן מלבד כדבעי למדרשי׳ בהגחל קמא (כ"ק דף קיא) אלא אי קשיא לישחוק ממלבד ואי מיפסיל בכך 0 נראה שפיר דמההוא לא שמעינן פסול אי נמי מיוקדם לא שמעיי אלא שמצוה להקדים אבל אם הקדים ושחט יגמור ומהכא שמעינן דלא וחימה הא דאמרינן ריש עירובין (דף ב.) שלמים ששחטן קודם פתיחת דלחות ההיכל פסולין ותיפוק לי דא״כ אקדמינהו קודם תמיד דפשטא דמילחא משמע קודם שנפתחו באותו יום וכן נמי לקמן פרק שתי מדות (דף פט:) עולת תמיד ששחטה שלא לשמה כשרה ואמאי הא קודם תמיד איתעביד מיהו מהתם לא קשיא מידי דשחיטה לאו עבודה היא דלא הויא בכלל עשיה מיהו חימה דאמרינן פ' אמר להן הממונה (יומא דף כט.) ופרק שתי הלחם (לחמן דף ק.) לא זו בלבד אמרו אלא אפי עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה חצא לבית השריפה ואלילה קאי ותיפוק לי׳ דקמי ממיד עבדינהו אבל משום קודם פחיחת דלחות ההיכל לא מיפסלי דלא כתיב בהו פתח ושמא כיון דאכתי לא מטא זמן חמיד קרא לא איירי בהכי אי נמי לא מיפסיל בשביל כך כדמסקינן הכא למנוה בעלמא וכן משמע פ' תמיד נשחט (פסחים דף נט:) דעשה דפסח ועשה דאכילת קדשים דחי לעשה דהשלמה דדרשינן עליה השלם כל הקרבנות כולם ואי הוה מיפסל לא שייך ביה דחייה ועליה השלם מהאי קרא (ויקרא ו) דוערך עליה העולה הוא דרכשינן וכיון דהתם לא מיפסל הוא הדין הכא וכן משמע נמי שלהי מי שהיה טמא ז! (שם דף נמ.) בכור שנמערב בפסח אם חבורת כהנים יאכלו ונתערבו מחיים קאמר מדפריך בגמ' והא אין מביאין קדשים לבית הפסול 🌣 [ופי' רש"ין והוה ליה למימר ירעו עד שיסחאבו וזמן שחיטת פסח אחר תמיד הוא ואפי' הכי לא מיפסיל הבכור וכן משמע נמי בהאשה (שם דף פה:) חמשה שנתערבו עורות פסחיהן [זה בזה] ונמלאת יבלת באחד מהן [כרי] ופטורין מלעשות (פסח ראשון ו) פסח שני ופריך טובא ונייתי פסח שני וניתני במוחר פסח דו ודחיק טובא לשנויי והשתא אי מפסיל מאי קשיא ליה הא פסח שני זמנו נמי אחר תמיד דלא חשיב ליה בין דברים שבין פסח ראשון לפסח שני ואם כן אי שלמים הוי דמותר הפסח קרב שלמים הא מיפסלי ואין לומר דעשה דפסח דחי לעשה דהשלמה דהא לא הוי אלא ספיקא בעלמא ומיהו קשיא בהכי כיון דאיכא איסורא דאורייתא היכי מקריבין לכתחלה ואין לומר דמשום ספיקת פסח דחי ליה איסורא דאורייתא ותו דמסקינן החם דמשום סמיכה שבקינן ליה דליכא נמי אלא מצוה בעלמא וגבי בכור ב'ו דוחה נמי ◊ (דבמותר הפסח איירי) לכך נראה דודאי בתמיד של שחר דכתיב תעשו הוא דמעכבי עשיות דדם אבל בתמיד של ערב לא מעכבא אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי וכן משמע בריש חמיד נשחט (שם דף נט.) דמוקי לה בחטאת העוף שאין למובח אלא דמה אי נמי בבהמה ומעלה ומלינה בראשו של מזבח ואי קרא לא איירי אלא בהקטרה ניחא דלא מעכבא אלא הקטרה דעליה השלם כל ההקטרות כולן משמע אבל אי מתעשו נפיק דמסתבר לאשוויי חמיד של שחר לחמיד של ערב מאי טעמא לא מעכבא נמי עשייה והשתא ניחא דהני איירי בשלא הקטיר החמיד דהקטרת אימורים כל הלילה כדדרשי לעיל (דף כו:) 🌣 וההוא דריש חמיד נשחט דמוקי לה בחטאת העוף לא בעי לאוקומה כי האי גוונא דאם כן מאי דחייה איכא אבל השתא איכא דחייה מדרבנן מיהא גזירה אטו הקטרה מיהו בשמעתין מוכח דלא הוי אלא למלוה וחימה דבפ׳ אלו דברים (פסחים עג:) אמרינן שחטו ונודע שמשכו ידיהם קודם או שנטמאו ישרף מיד ופריך ואי אמרת לא בעי עקירה פסולו מחמת מאי הוי ששחטו אחר תמיד של בין הערבים אלמא בהכי מיפסיל וי״ל דהאי דנשרף לפי שלכתחילה אסור להקטירו וממילא יפסל והא דאין מעלה ומלינה דקסבר לינה מועלת בראשו של מזבח ואע"ג דהקטרת אימורים לא מעכב כי אבדו כשר באכילה הני מילי כי איחזו להקטרה אבל הכא הא לא איחזו אי נמי מדרבנן אסור ין ליזרק ולפירוש זה לא קשיא מידי מה שמביא ריב״א דמניא יאן מני כי נוחו ישקמים כל הקדשים שהקריבן קודם תמיד של שחר או שעיכבן אחר תמיד הערב פסולין והשתא אי אמרת דמדרבנן פסילי שלא ליזרק ניחא מיהו הקריבו משמע שהקריב כולו ואדרבה אי בשחטן איירי קשיא קודם תמיד של שחר ש אפי׳ אסריטן ליזרק אמאי פסליטן ליה

התכלת פרק רביעי מנחות

אלא פשיטא דלית ליה ואי דיומיה אמאי

תדיר ומקודש תדיר עדיף אלא לאו דלמחר

וקתני אין מעכבין זה את זה "אלמא כי הדדי

נינהו אמר ליה אביי לעולם דאית להו ולקדם

ודקא קשיא לך שלא יהא דבר קודם מצוה

בעלמא הוא ת"ש שאין פוחתין במששה מלאים

המבוקרין בלשכת המלאים כדי לשבת ולשני

ימים מובים של ראש השנה היכי דמי אילימ'

דאית ליה תמידין ומוספין 10 מובא הוו אלא

לאו דלית ליה ושמע מינה תמידין עדיפי לא

לעולם דאית ליה והכי קא אמר יאין פוחתין

מששה מלאים המבוקרין בלשכת המלאים

ד' ימים קודם שחימה ומני בן בג בג היא

דתניא בן בג בג אומר מנין לתמיד שמעון סדתניא

ביקור ד' ימים קודם שחיטה תלמוד לומר

יתשמרו להקריב לי במועדו ולהלן הוא אומר

יום מה עשר ארבעה עשר יום מה

להלן מעון ביקור ארבעה ימים קודם שחימה

אף כאן מעון ביקור ארבעה ימים קודם שחימה

אמר ליה רבינא לרב אשי הני ששה שבעה

הוו דהא איכא יו דצפרא יודתלתא בשבתא

ולטעמיך תמניא הוו דהאיכא דפניא דמעלי

שבתא הא לא קשיא דלבתר דאקריב קאמר

קלו א מיי' פ"ח מהלי תמידין ומוספין הלכה

קלו ב ג מיי׳ שם פ״א הלכה : છ

רבינו נרשום דאיז מעכביז ואי זה שירצה

דאין מעכבין ואי זה שירצה
יכול להקדים: אין פוחתין
לעולם מששה טלאים
המבוקרין ממום כשיעור
שצריך לשבת ולב' ימים
טובים של ראש השנה שחל להיות אחר השבת לצורך . תמידין: היכי דמי דקאמר ששהולא טפי אילימא דאית ליה כלומר שיכול למצוא כמה טלאים שהוא צורך א״כ אמאי קאמר ששה א"כ אמאי קאמר ששה
טלאים מבוקרין לשבת ולב'
יו"ט טובא הוו כלומר הרבה
יותר מששה מבוקרין היה
צריך לצורך תמידיהן
ומוספיהן אלא לאו דלית
ליה אלא לצורך התמידין
ליה אלא לצורך דתמידין . וש״מ דתמידין דלמח עדיפי ממוספין דהאידנא דהא שבקינן להו לצורך תמידיז דלמחר ולא עבדינו מינייהו מוספין דשבת: לא לעולם דאית ליה כל צרכו בג היא וכו׳. מה פסח טעון ביקור די ימים דכתים בדרו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור וגני וכתיב והיה לכם למשמרת עד לרב אשי לרביאל רבינה שניקרא כדי לצורך שבת לעלים שבעה ההו צריכי לאים שבעה ההו צריכי דמא איכא תמיד דצפרא בייר בב ידע שהו לפני מייר בב ידע שהו לפני . ביקור ד׳ ימים דכתיב דברו מיירי בב׳ יו״ט שהן לפני שבת] לפי שבלילה אינו לחזר אחר תמיד: ולטעמיך תמניא הוו צריך דפניא דמעלי שבתא שהוא

שימה מקובצת

6) טובא הוו. פ״הששה לתמידים ושש ששה לתמידים ושש

עשרה למוספין. ולא נהירא

שלעולם אין מוספין של

ר״ה קריבין שני ימים שאם

באו עדים קודם מנחה

למחר חול ואם באו עדים

המדר המנחה אותו היום לא

המריביו (מנחמת) ומנחמים הקריבו (מנחתם) [מוספין] ונראה דלא דק דלא הוי אלא ארבע עשר. תו״ח [א״ה לא הבנתי דבריהם כי לפענ״ד דברי רש״י מכוונים ומדויקים דודאי ליכא אלא ומדויקים דודאי ליכא אלא
יום אחד ר"ה וז' ככשים
דר"ח וז' ככשים משום
ר"ה הרי י"ד ועיין רמב"ם
ה' תו"מ פ"ט וב' ככשים
למוסף דשבת הרי ט"ז.
למוסף דשבת הרי ט"ז.
ע"הן: כן דהא איכא צפרא בשבתא: גן ויבטל תמידין דיום טוב: דן משום דמבוקרין: ס) ממתניתין דכל התדיר: ו) בתר הכי דבתר מלכד: ז) טמא (דף צח ע״א) מלבד: ו) טמא (דף צח ע"א)
פסח שנתערב בככורות:
מ) במותר פסח ודחי דחוייים
נובא: מ) וגבי בכור יש
לדחות נמי דבמותר הפסח
איירי: י) אסור ליזרוק:
(ל) בתוספתא דפסחים. עיין
תיי יומא (דף כט ע"א):